

Julie Tetel Andresen

Essay written at
Vietnamese Language School
Ho Chi Minh City

Bài Viết số 21
Ngày 21
Tháng 5
Năm 2012

Pringles

Lần cuối cùng ăn Pringles chị là học sinh ở trung học phổ thông ... cho đến cuối tuần này. Thứ bảy này lúc ở Siem Reap và thăm quan khu du lịch xong, chị không hứng thú ăn bữa tối. Vậy nên chị đi đến siêu thị bên cạnh khách sạn để mua một gói đậu phộng hoặc hạt điều. Rồi. Bên cạnh kệ hạt điều thấy kệ Pringles và bất ngờ chị mua một lon.

Tại sao? Không biết. Có lẽ vì ngày hôm trước, nghĩa là thứ sáu, ở sân bay, lúc tụi chị chờ chuyến bay, phụ nữ bên chị có một lon Pringles và đang ăn chúng. Lúc đi đến Việt Nam vào Tháng 1, chị thấy Pringles ở siêu thị và nghĩ ai mua và ăn sản phẩm này. Ở sân bay chị thấy câu trả lời: một người phụ nữ Hàn Quốc. (Chị thấy hộ chiếu cô ấy.)

Ở Siem Reap chị mở lon này và ăn nửa lon. Vị của Pringles không ngon lắm nhưng hơi gây nghiện chị đọc phụ liệu. Phụ liệu đầu tiên là khoai tây khô. Đây chính xác là cái gì? Không chắc chắn. Chị tưởng tượng một loại bột. Ở nhà máy bột này trở thành một cái “chip” và mọi “chip” giống nhau để làm một cây hoàn hảo trong lon.

Hãy trở lại Angkor Wat, Angkor Thom Công Nam, Chờa Bayon và Chờa Ta Phrom. Chị của chị (tên là Carol và cô ấy là nhân viên ở một công ty du lịch bên Mỹ) tổ chức tour này. Chị Julie có một hướng dẫn viên rất dễ chịu và thân thiện. Anh ấy cũng có một kịch bản, và kịch bản này gồm câu sau: “Đây là nơi tốt để chụp hình.” Lần đầu tiên anh ấy nói câu này, chị nói chị không chụp hình. Thay vì chụp hình chị viết ý hay lịch sử hay mô tả về những khu khác. Nhưng anh ấy có thói quen nói câu này và tiếp tục nói nó.

Chị có đủ kinh nghiệm và biết khách du lịch muốn làm gì: ăn nhiều, đi mua sắm, và chụp hình, chụp hình, chụp hình. Chị hiểu rồi: người ta muốn quà lưu niệm, gồm chị Julie. Đây là sự khác nhau: nếu người ta luôn luôn chụp hình, họ không trải nghiệm khu này vì máy chụp ảnh ở giữa thợ chụp hình và cảnh.

Lúc tour này xong hướng dẫn viên làm một bài kiểm tra nhỏ và anh ấy hỏi chị nói tên của tất cả các khu mà tụi chị thăm quan. Bốn khu – rất dễ! Nhưng hướng dẫn viên bất ngờ khi chị nhớ vì người ta thường quên. Tại sao? Theo chị họ rất bận chụp hình và không nghe.

Trong bài viết của mình về chủ đề “du lịch” chị thường hành động như trọng tài cho cách xử sự của những người khác. Thật sự đấy chị không quan tâm đến hoạt động của những người đi du lịch cùng mình. Nếu họ thích chụp ảnh, họ lựa chọn hoạt động này. Chị chỉ lưu ý đến việc mà nhiều người cùng thích làm ở những khu giống nhau – gồm chị Julie, trừ chụp hình.

Chờa Ta Phrom là một phế tích lạ và đẹp. Những cây (tên là “sprung”) mọc ra và vương vào những bức tường đã bị sập. Chờa Ta Phrom còn gọi là chờa Tomb Raider vì bộ phim “Lara Croft Tomb Raider” với Angelina Jolie quay phim ở đó. Tất nhiên ai cũng muốn chụp một tấm

hình phía trước bức tường đặc biệt trong phim. Hướng dẫn viên nói nếu một chiếc xe đò với 30 - 40 người đi đến đó tất cả mọi người sẽ chờ rất lâu để được chụp hình phía trước bức tường này.

Đây không phải là vấn đề với khách du lịch bình thường mà là vấn đề của mình. Trước khi đi đến Angkor Wat chị không tin lắm là chị cần thăm quan khu này. Nhưng Carol nhấn mạnh về chuyến này – chị ấy nói với chị không thể ở Việt Nam sáu tháng mà không đi đến Angkor Wat. Bây giờ giá trị chuyến này rõ: chị có thể nói chị thăm quan Angkor Wat như mọi người.

Thỉnh thoảng chị ăn Pringles.

Ghi chú: Lúc người Pháp khám phá ra Angkor Wat thế kỷ 19 đó là một khám phá tuyệt vời lắm!